

Test de ciutadania a Espanya

Amb la notícia que el govern de l'Estat vol considerar la possibilitat de proposar un test de ciutadania per adquirir la nacionalitat espanyola, estem fent un salt qualitatiu important en el debat sobre la immigració: el de la identitat nacional.

L'absència d'aquesta discussió ha estat una de les coses que distingien Espanya davant d'altres països europeus. Sempre he argumentat que l'estructura multinacional d'Espanya jugava aquí a favor, perquè evitava un debat posposat des de la Transició. Aquí entrem en una gran avinguda amb la dimensió més ontològica de la política d'immigració, especialment en un país que no ha debatut encara, com d'altres ho han fet, com definim qui és francès, qui és britànic o qui és alemany. Benvinguts al gran debat nacional de la hispanitat! El proper pas hauria de ser crear un ministeri de la Identitat Espanyola, senyor Rajoy!

Si aquesta discussió es confirma, hem de preveure que s'obri una capsa de Pandora amb conseqüències no previstes, però totes tendents a un augment de la crispació, una reedició de la *España invertebrada* que va descriure Ortega y Gasset a principis del segle passat. Potser ja no provocat per la pèrdua de les colònies, sinó per la presència d'una part dels néts d'aquestes colònies en territori espanyol.

Establir un test de ciutadania a Espanya implica descriure quina concepció de la identitat té Espanya de si mateixa. Encara que sembli banal, no ho és tant si il·lustrem la qüestió: ¿ha d'incloure els toros com a pregunta?, ¿els castellers poden ser objecte de pregunta?, si la base és

la Constitució, ¿hi haurà una pregunta sobre la llibertat dels pobles a decidir? D'entrada, el Codi Civil, que és la base del codi de nacionalitat a Espanya –la qual cosa ja és, de passada, una altra gran diferència respecte a altres països que tenen la nacionalitat sota clau constitucionalitzada–, revela el que sempre he dit: una concepció uniforme de la llengua a Espanya i de l'homogeneïtat nacional que únicament imposa el bilingüisme en els seus territoris conquistats històricament, però que ignora el principi de reciprocitat intern territorial. ¿En quin idioma està el permís de residència? ¿I quina llengua estan obligats a utilitzar els immigrants quan han de gestionar “los papeles”? I el visat, ¿es pot demanar en català? ¿Qui decideix

RICARD ZAPATA

GRUP DE RECERCA INTERDISCIPLINARI SOBRE IMMIGRACIÓ, UPP

¿Els immigrants tindran l'opció de respondre en català al test de ciutadania?

en aquests darrers anys– o, si volem la versió menys *hard*, a la Constitució? Una Constitució que, si es votés avui en un referèndum com el del 1978, caldria veure quins resultats obtindria.

Si l'Estat fa preguntes en una única llengua, o si solament proclama com a obligatòria una única llengua, ¿es quedaran Euskadi o Catalunya callats? Llavors el test es pot percebre perfectament com a adoctrina-

ment al més pur estil hispànic. Posem-ne un cas pràctic. Si un marroquí que únicament parla català volgués demanar la ciutadania, però es negués a respondre a les preguntes perquè únicament estan en castellà o simplement perquè no parla castellà, què passaria? La negativa de l'Estat a concedir-l'hi estaria justificada. Si un immigrant que fos republicà convençut no volgués signar perquè no reconegués la figura de la monarquia, què passaria? És més, què passaria si ara hi hagués una pregunta a tot Espanya per ratificar o no la figura de la monarquia?

La qüestió no presenta només aquests problemes pragmàtics, sinó també d'altres que són de concepció. El que cal és que a Espanya es repensi la categoria de ciutadania, pensada únicament en termes d'hispanitat tradicional, i proposar una ciutadania múltiple que englobi els diferents codis d'identitat sense que un prevalgui sobre els altres en termes de poder. De fet, tenim tres ciutadanes possibles: la que ja existeix, totalment centralista; una ciutadania federal encara per teoritzar, i, simplement, un codi de ciutadania nou per a nacions que volen ser estats independents.

En tot cas, davant d'aquesta capsa de Pandora que sembla que l'Estat vol obrir, el govern de Catalunya no pot mirar cap a un altre costat. Aquest debat toca el nervi mateix del procés de transició nacional, la columna mateixa de totes les reivindicacions nacionalistes basades en la identitat, i, per tant, augura un augment de la crispació, un augment que sembla que l'Estat vol provocar. No hem de creure que aquest assumpte es llança al debat públic de manera innocent.

FRANCESC MELCION

CARTES I MISSATGES

Sanitat i rendibilitat

Hem sentit dir per activa i per passiva que la sanitat no és rendible, però ¿què és la rendibilitat?

Consisteix a obtenir més guanys que pèrdues en un camp determinat. La sanitat i l'educació no es poden mesurar en termes de rendibilitat perquè s'han de valorar en termes de benestar social. Una societat és més avançada i progressa adequadament quan aquest dos fonaments, sanitat i educació, estan fortament consolidats. Si tenim una societat malalta o una societat mal educada no podem ser una societat que avança en el bon camí.

L'estat del benestar és una política per la qual Europa va apostar fortament ja fa un grapat d'anys i per la qual molts països ens tenen enveja, una enveja sana, perquè defensa una cultura que garanteix els drets individuals de la persona per sobre dels criteris purament crematístics o economicistes de la pela és la pela.

La base del progrés de les societats és en la seva formació i no en els fons d'inversió. La base d'una societat sana és en uns bons professionals mèdics i no en

productes borsaris. La base de la societat és en la pròpia societat i no en l'especulació financera, que només fa volar coloms on no hi ha res.

El veritable fons d'inversió de la societat és en la mateixa societat, i això no ho dic jo, ho diu el seny.

XAVIER ROBLEDA FONT
BARCELONA

El nou papa Francesc

“L'Església és molt més que una ONG pietosa”. “No és el mateix fer el bé en nom de Jesús que des de la bondat humana”.

Paraules del nou sant pare Francesc. Paraules que no em semblen gaire agradables amb aquelles ONGs que han prestat i estan prestant serveis assistencials de tota mena, serveis que com a mínim són iguals als que hagin pogut prestar institucions eclesiàstiques. Tampoc són gaire agradables amb els milers i milers de persones que arreu del món malden per ajudar i donar suport als més pobres, necessitats i desvalguts sense pertànyer a cap ordre o confessió religiosa, senzillament per amor al proïsme.

Són paraules, en definitiva, que semblen més pròximes a la *Dominus Iesus* de Joan Pau II que a documents de Pau VI o Joan Pau I, per no parlar de Joan XIII i d'alguns teòlegs coneguts per tothom.

FRANCESC COMPANYY MARTORELL
CARDEDEU

Malgrat tot, passivitat

No sé per on començar la llista de personatges i casos implicats per corrupció derivats de l'explosió de la bombolla. Però el que més m'indigna és la passivitat de la justícia davant de la injustícia que els ciutadans hem de suportar per la destrucció de l'estat del benestar, de la cultura i de la sanitat, mentre la corrupció s'enriqueix amb consentiment de qui té l'obligació de vetllar pels interessos de tots el ciutadans, siguin del color polític que siguin. Molts milers han perdut l'habitatge a què constitucionalment tenen dret. I faig referència a la Constitució perquè es l'arma amb què es defensen, quan no volen transigir, els governs amb majoria absoluta.

MÀRIUS VIELLA
LA BISBAL D'EMPORDÀ

Sortir a la televisió?

Vaig gravar fa més d'un any i mig un programa per a La Sexta, on ensenyava el meu pis, pensant que sortiria per La Sexta 2 un sol cop. Doncs ja el deuen haver passat més de deu vegades, les últimes per La Sexta 1! Acaba cansant que allà on vagis la gent et faci comentaris, sobretot si ho vas gravar altruïstament.

Em consta que altres participants de programes semblants de La Sexta s'han queixat en la mateixa línia. Un hi col·labora seduït pels periodistes del programa, pensant a passar una estona diferent i divertida. I és així, però tot canvia quan mes rere mes el segueixen repetint i no hi pots fer res. Encara sort que no n'han agafat cap tall a l'APM?...

JOAQUIM PÉREZ I RIERA
BARCELONA

Les cartes enviades pels lectors han de tenir un màxim de 1.000 caràcters. El diari es reserva el dret de resumir-les. Els seus autors hi han de fer constar nom i cognoms, adreça postal i electrònica, número de carnet d'identitat i un telèfon de contacte. Les cartes no es respondran.

Podeu expressar-vos al diari a través de la web www.ara.cat, i per les següents vies:

[@diariARA](https://www.facebook.com/diariARA) [facebook.com/diariARA](https://www.facebook.com/diariARA) [@cartes@ara.cat](mailto:cartes@ara.cat) Carrer Diputació, 119, 08015, Barcelona Fe d'errades: opinio@ara.cat

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència